



Intro op de Bergrede
Getuige zijn
of
christen zijn in het leven van alle dag

- * intochtslied 205 opw.
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * lied 70 opw.
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. Matt. 5:7-5:2
2 Petr. 1:2-11
- * lied 448 *neem de wereld*
- * preek n.a.v. Matt. 4:19
- * lied 432 *daar ruist langs de wolken*
- * gebed/voorbede
- * slotlied 454:1 en 2 *U bid ik aan* **collecte**
- * zegenbede
- * vervolg slotlied 454:3

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.***

Liederen uit opwekking (opw) en Lofzangen en Gebeden (bundel Unie Baptisten).

Frustrerend kan het onderwerp zijn hè waarmee we in de gekozen tekst worden geconfronteerd: getuigen, het getuige zijn van de Heer.

Het is dat helemaal als daar voor jouw gevoel nou net jouw probleem ligt en je geweten je daar wat graag op aanklaagt. Tot overmaat van ramp kom je dan in je omgeving ook nog eens van die mensen tegen, vast en zeker heel oprechte broeders en zusters, die overborrelen van enthousiasme bij dit onderwerp en menen jou te moeten bepalen bij hun slogan: 'we zijn gered om te redden'. Vaak zijn dat mensen die zich maar amper kunnen stilhouden over de Heer en waarop je maar wat jaloers kunt zijn - ze weten het ook nog eens zo goed en vooral zo mooi te brengen... Je zou wat graag willen getuigen, een visser van mensen zijn, maar je voelt je zeker in hun schaduw als een pas geroepen Mozes: 'Here, 't praten gaat *mij* zo moeilijk af! Dat kan ik niet...!'

Komt het uitgerekend ook nog eens in de gekozen tekst op je af - Hij, Jezus, roept je achter zich en als je voor Hem hebt gekozen, het heil van de reiniging van je zonden je deel is geworden, dan wil Hij je een visser van mensen doen zijn. En je ziet de wereld meer dan ooit in nood, 's ochtends zwart wit gedrukt en 's avonds in kleur en HD breed op het plasmascherm. Misschien zie je als levende realiteit de geestelijke nood in je meest directe omgeving: je werk, je burens, je familie, je eigen gezin. Wat kan het benauwend zijn dat besef, dat jij, die christen zegt te zijn - Christus beweert te kennen, eigenlijk zou moeten getuigen van de gevonden genade en vrede waar de wereld en die directe omgeving zo arm aan is! Soms is het even van je af, maar dan ineens komt het weer hè: 'je zou nou wat moeten zeggen...'. Voor hoeveel christenen is zo, wat een ander als de meest logische en vanzelfsprekendste zaak vindt - getuigen, een gewetenslast. Soms kan het zo drukken, dat er zijn die zich afvragen: ben ik wel echt christen, want ik doe immers niets...

Ja, en daar heb je ze dan die heerlijk enthousiaste, volop getuigende medechristenen aan de andere kant. Daar onder zijn er niet weinigen die zich van binnen wat druk maken over al die mensen die zeggen Jezus lief te hebben, maar die, als het op getuigen aankomt, niet thuis geven! Je zegt er wel niks meer van, of tenminste weet jij je zoveel mogelijk in te houden, maar je snapt het eigenlijk niet waarom ze zwijgen. Wat je ook niet snapt is waarom er vanuit je kerk, gemeente niet *meer* aan evangelisatie wordt gedaan. Er kan immers nooit genoeg gedaan worden!?! 'Hebben ze', denk je dan misschien voorzichtig bij jezelf, 'geen visie?' Gemeente zijn en naar buiten gaan is voor jou één en hetzelfde! Jezus gaf toch die opdracht, dat hoor je toch in een tekst als die nu centraal staat? Benieuwd wat daarvan gezegd - gemaakt - wordt?

'En Hij zeide tot hen: komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken...'. Dringt het goed tot ons door wat Jezus hier zegt aan discipelen van Hem, toen én nu - aan de gefrustreerde, de enthousiaste en wat er tussenin zit?! Hij riep ze, zoals Hij nog roept: Komt achter Mij! Kiezen voor Hem is niet iets vrijblijvends, iets wat je zomaar even doet vanuit bijvoorbeeld een gevoel van door Hem geraakt zijn. Kiezen voor hem doe je als je tot in het diepst van je hart geraakt bent, ziet *wie* Hij is en jij werkelijk bent in zijn Licht. En dan is kiezen iets radicaals. Hebt u het gezien bij de discipelen? Ze gaven *alles* op, lieten *alles* achter! Dáár begint het mee! Alleen wie dat doet, hoort aan het hart: 'en Ik zal u vissers van mensen maken'. Dat moet én de gefrustreerde én de enthousiaste én wie er tussenin zit goed dienen te beseffen. Was mijn keuze zo: ik heb mezelf in zijn Licht gezien en gezien wie Hij is - ik heb bewust erkent en beleden 'Vader ik weet dat ik een zondaar ben en uw vergeving nodig heb'? Ben ik wedergeboren, radicaal, zoals zijn boodschap bedoelt - de kosten berekenend? Is mijn opstelling vandaar uit per dag onveranderd gebleven?

Dat is niet niets geweest dat ingaan van die discipelen op de oproep van Jezus. Zij moesten alles nog afwachten wat wij nu weten in te vullen rond Jezus en zijn bediening - en dan *terstond* alles achter laten, tot de meest goede en persoonlijke relaties aan toe! *Wie vader of moeder, of broeder of zuster of vul maar in lief heeft boven Mij kan mijn discipel niet zijn - is Mij niet waardig.*

Nogmaals, dáár begint het mee - 't vraagt, zoals gezegd, kosten berekenen. O zeker het is een geweldig aanbod: het heil in Christus, eeuwig leven al reëel hier en nu en straks de volheid Gods, de mens geschapen en bestemd voor de troon, de gemeenschap met de Zoon. De boodschap van het Koninkrijk der hemelen is overweldigend rijk en wie gekozen heeft, zal dat weten door, wat Petrus noemt, zijn goddelijke kracht - de Heilige Geest! Die Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn, op mogen groeien tot zonen van God, erfgenamen in en van Gods Rijk. Maar, zonder kruis geen kroon! Alleen alles inleveren doet je in alles delen.

'Zij lieten dan terstond... achter en volgden Hem'. Kennen we dat... nog steeds?

Dan het vervolg: '...en Ik zal u vissers van mensen maken'. Waren deze discipelen dat na hun keuze direct van het ene op het andere moment? Stuurde Jezus hen direct erop uit? Was het de keuze voor Jezus op zich die hen als het ware vanzelfsprekend tot vissers van mensen maakte? Is dat niet wat zovelen je willen doen geloven? Wordt dat niet gelegd in dat, overigens ware, gezegde: gered om te redden?

Jezus stelt het zo niet!

Wat zei Hij tegen de geroepen discipelen? *Ik zal u vissers van mensen maken.*

Er zijn inmiddels talloze handboeken ontwikkeld voor evangelisatie. Nog steeds verschijnen er, zelfs op managementleest geschoeide, boeken over hoe succesvol te evangeliseren. Ook zijn er vele trainingscursussen ontwikkeld, bedoeld om je vrijmoedigheid te stimuleren en handige technieken aan te leren... 't Lijkt allemaal geweldig fijn en zegenrijk van inhoud, máár... de Enige die de discipelen tot vissers van mensen maakte, was Jezus! Voelt u het aan? Welke plaats geven wij (nog) aan de Heilige Geest die, zoals Jezus getuigde, 'uit het Mijne zal nemen en het u verkondigen' en die de Enige is die de stromen van levend water kan doen stromen?!?

IK zal u... maken! En zetten we dan een streep onder het werkwoord 'zal'/zullen! Dat vertolkt een belofte! Dat garandeert een zekerheid even groot van omvang en waarde als toen God Mozes riep om namens en van én door Hem te spreken. IK ZAL!

En dan nog een werkwoord - '*maken*', een werkwoord dat overduidelijk de zojuist gestelde vraag 'of de discipelen van het ene op het andere moment vissers van mensen werden' ontkennend beantwoord. *IK ZAL u vissers van mensen MAKEN.*

Ik ben het absoluut en van ganser harte eens met de enthousiaste evangelisten onder ons, en wie niet!?! , dat er veel te weinig van wie zegt christen te zijn - individueel of samen als gemeente - naar buiten toe uitgaat om te getuigen. Maken we het maar persoonlijk: wat gaat er nou concreet in deze uit van u, jou en mij? Het zou de vraag voor ieder van ons moeten zijn: wat gaat er van mij uit qua getuigenis? Maar, beseffen we daarbij wel, dat dit 'getuigen' meer dan alleen 'woorden' behelst! Daarnaast, het door Jezus gebruikte werkwoord 'maken' laat ook nog eens duidelijk en overtuigend zien, dat het bij 'getuigen' niet om (allereerst en alleen) een eigen 'krachtsinspanning' gaat. Met andere woorden: *ik* behoef mij niet te presenteren en of waar te maken als getuige! Jezus wil het van mij maken! En wie Hem waarachtig heeft leren kennen, zal vanuit het Woord van God weten dat bruikbaar zijn voor God (en daar gaat het hier toch om!) juist een inleveren van eigen kunnen ,

krachten en werken inhoudt - kortom, een inleveren van jezelf: Here wat wilt Gij... en, niet mijn ik maar...! Bruikbaar zijn als visser van mensen voor God betekent eerst en vooral (en dat voortdurend): de onbruikbaarheid van jezelf inzien! Dat is dé basis - noodzaak - om überhaupt tot visser van mensen gemaakt te kunnen worden! Dáárom dat de discipelen drie jaar met Jezus moesten omgaan! 'Maken' en dit 'omgaan met' zijn in dezen identiek. Wie waarachtig reiniging van zonde heeft ontvangen en de boodschap van het Koninkrijk heeft verstaan, zal dat maar wat goed beseffen! En dan blijkt er wat ons aangaat hier, dat er - soms zelfs geestelijk hoogmoedig - onbegrip heerst. Immers, wat wordt er niet in eigen kracht gedaan - en dat vanuit een 'moeten'?

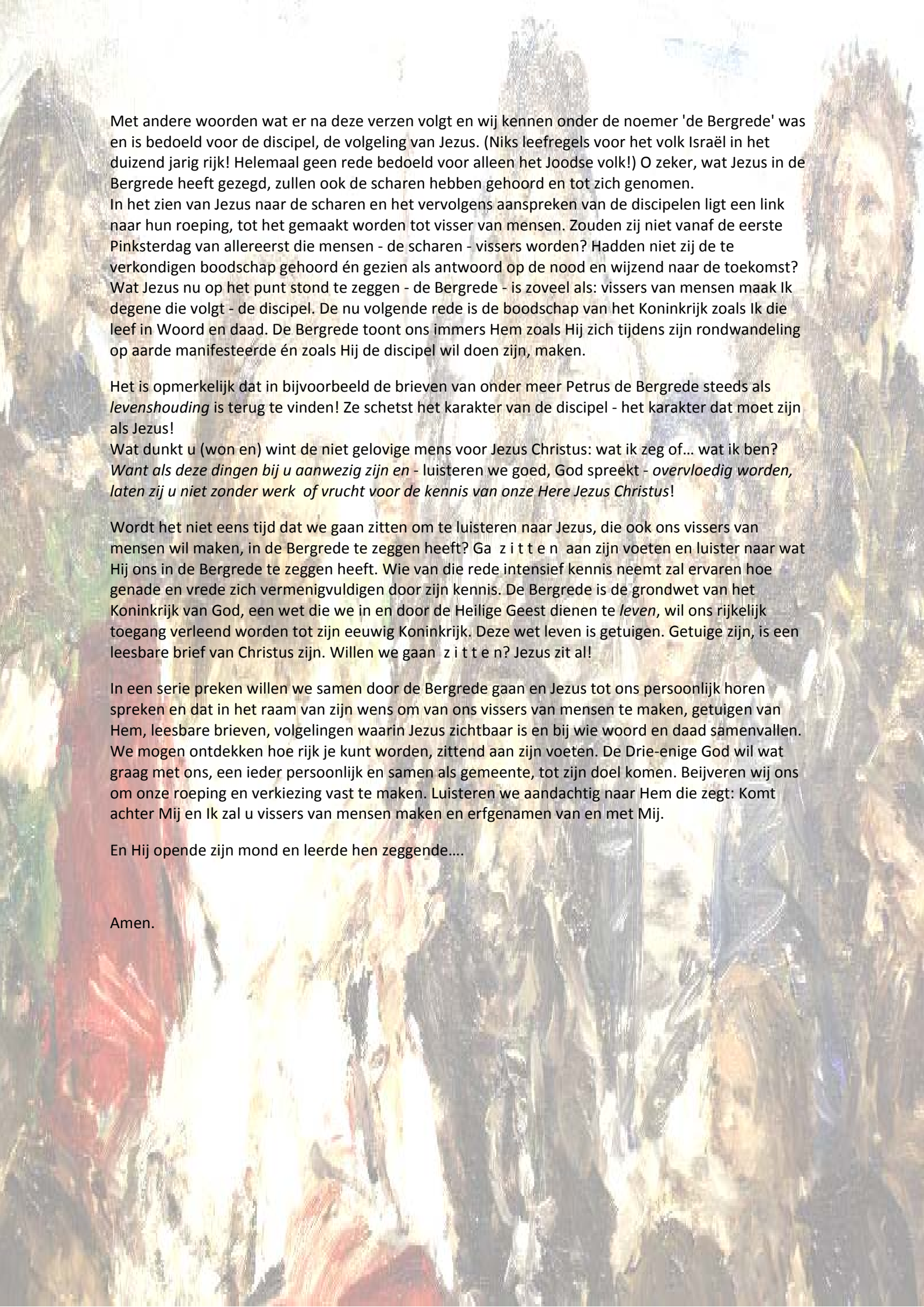
Vanuit het Woord van God blijkt er allereerst maar één ding te *moeten* - wat de mens het moeilijkst kan: *z i t t e n!* en dan pas, om met de titel van een boek van WatchMan Nee te spreken (al is het wat uit zijn verband!), *w a n d e l e n* en *s t a n d h o u d e n*. En tussendoor toch steeds opnieuw weer: *z i t t e n!* Denken we niet dat iemand van ons (leeftijd speelt in het visser van mensen zijn geen rol) hier een fase kan overslaan! U moet het me maar niet euvel duiden, maar het is nu eenmaal de werkelijkheid: bevinden zich onder de gefrustreerden 'eeuwige onbeweeglijken', mensen die amper of niet in beweging komen als het gaat om getuigen, onder de enthousiasten bevinden zich maar al te vaak te veel 'onrustigen'. En wat te denken van wat daar tussenin zit? Hoe weinig geestelijke stabiliteit is er in het algemeen in het gemeentelven, wat (meer) dit onderwerp aangaat, te vinden. Hoe weinig komen we echt toe aan te zijn wat we moeten zijn - wat God van ons verwacht: waarachtige volgelingen in zijn leerschool, in de Heilige Geest sterk en zó tot getuigenis voor Hem, zijn Zoon, het Koninkrijk van God.

De Here Jezus trok blijken Mattheüs 4 met zijn geroepen discipelen geheel Galilea door, verkondigende, lerende en helende, en onderwijl zagen zij wie Hij was, namelijk Degene die het Woord stelt dat Hij is: de Christus. Ze zagen de inhoud van het geprofeteerde Koninkrijk gedemonstreerd. Kortom, de boodschap van het Koninkrijk is *woord* en *daad* in de door Jezus Christus. Dat diende en dient een discipel van Jezus te weten. Hoe gaven zij daar na Pinksteren blijk van! Hoor Petrus bijvoorbeeld bij de Schone Poort tegen de verlamde zeggen: 'wat ik heb dat geef ik u, in de naam van Jezus wandel'.

Het Koninkrijk Gods bestaat niet alleen maar uit woorden - hoe mooi getuigd - maar uit kracht! En de grootste kracht blijkt in het zichtbaar maken van Jezus Christus in en door je leven heen! Door ons heen moet allereerst en bovenal zichtbaar worden wie Jezus is, dat toont wat we hebben. Jezus straalde zijn Verlosser zijn uit - spreken en doen vielen bij en in en door Hem samen, tekenden zijn zijn. Jezus bracht zo de realiteit van de nood van de mens aan het Licht: ernstig ongesteld, gekweld, bezeten, verlamd, blind, hongerig, de weg kwijt..., dood! Die ontferming van Jezus zal de discipelen hebben aangesproken en zal bijvoorbeeld in de genoemde ontmoeting van Petrus met de verlamde proefbaar zijn geweest - Jezus *in* hem zo *door* hem. Het Jezus leven, Hij in hen, werd hun verlangen!

Er is zoveel vroom en uiteindelijk leeg gepraat. Zo weinig besef van de nood in zeker het eigen hart. Zo weinig ontferming in de zin van het Jezus zichtbaar maken door jezelf heen, door in Hem te zijn en te blijven als garantie voor zijn zijn in mij. En dan maar getuigen?

Ik weet niet of u het merkwaardige van vers 1 en 2 van Mattheüs 5 is opgevallen: *Toen Hij nu de scharen zag, ging Hij de berg op en nadat Hij zich had neergezet kwamen zijn discipelen tot Hem. En Hij opende zijn mond en leerde hen, zeggende...* (Lucas zegt dit laatste in Lucas 6:20 zo: *En Hij hief zijn ogen op naar zijn discipelen en zeide...*). Jezus zag de scharen en dat deed Hem zich richten tot de discipelen om hen te leren!



Met andere woorden wat er na deze verzen volgt en wij kennen onder de noemer 'de Bergrede' was en is bedoeld voor de discipel, de volgeling van Jezus. (Niks leefregels voor het volk Israël in het duizend jarig rijk! Helemaal geen rede bedoeld voor alleen het Joodse volk!) O zeker, wat Jezus in de Bergrede heeft gezegd, zullen ook de scharen hebben gehoord en tot zich genomen.

In het zien van Jezus naar de scharen en het vervolgens aanspreken van de discipelen ligt een link naar hun roeping, tot het gemaakt worden tot visser van mensen. Zouden zij niet vanaf de eerste Pinksterdag van allereerst die mensen - de scharen - vissers worden? Hadden niet zij de te verkondigen boodschap gehoord én gezien als antwoord op de nood en wijzend naar de toekomst? Wat Jezus nu op het punt stond te zeggen - de Bergrede - is zoveel als: vissers van mensen maak Ik degene die volgt - de discipel. De nu volgende rede is de boodschap van het Koninkrijk zoals Ik die leef in Woord en daad. De Bergrede toont ons immers Hem zoals Hij zich tijdens zijn rondwandeling op aarde manifesteerde én zoals Hij de discipel wil doen zijn, maken.

Het is opmerkelijk dat in bijvoorbeeld de brieven van onder meer Petrus de Bergrede steeds als *levenshouding* is terug te vinden! Ze schetst het karakter van de discipel - het karakter dat moet zijn als Jezus!

Wat dunkt u (won en) wint de niet gelovige mens voor Jezus Christus: wat ik zeg of... wat ik ben? *Want als deze dingen bij u aanwezig zijn en - luisteren we goed, God spreekt - overvloedig worden, laten zij u niet zonder werk of vrucht voor de kennis van onze Here Jezus Christus!*

Wordt het niet eens tijd dat we gaan zitten om te luisteren naar Jezus, die ook ons vissers van mensen wil maken, in de Bergrede te zeggen heeft? Ga *z i t t e n* aan zijn voeten en luister naar wat Hij ons in de Bergrede te zeggen heeft. Wie van die rede intensief kennis neemt zal ervaren hoe genade en vrede zich vermenigvuldigen door zijn kennis. De Bergrede is de grondwet van het Koninkrijk van God, een wet die we in en door de Heilige Geest dienen te *leven*, wil ons rijkelijk toegang verleend worden tot zijn eeuwig Koninkrijk. Deze wet leven is getuigen. Getuige zijn, is een leesbare brief van Christus zijn. Willen we gaan *z i t t e n*? Jezus zit al!

In een serie preken willen we samen door de Bergrede gaan en Jezus tot ons persoonlijk horen spreken en dat in het raam van zijn wens om van ons vissers van mensen te maken, getuigen van Hem, leesbare brieven, volgelingen waarin Jezus zichtbaar is en bij wie woord en daad samenvallen. We mogen ontdekken hoe rijk je kunt worden, zittend aan zijn voeten. De Drie-enige God wil wat graag met ons, een ieder persoonlijk en samen als gemeente, tot zijn doel komen. Beijveren wij ons om onze roeping en verkiezing vast te maken. Luisteren we aandachtig naar Hem die zegt: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken en erfgenamen van en met Mij.

En Hij opende zijn mond en leerde hen zeggende....

Amen.